

RENA BARRON

REGATUL SUFLETELOR

Primul volum al seriei
ULTIMA TĂMĂDUITOARE

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT
BOOKS
—2020—

PARTEA I

Fiindcă se va ridica din cenușa cuprinsă de flăcări.

Fiindcă nicio apă nu-i va potoli vreodată durerea.

Fiindcă nicio mântuire asupra-i nu va pogori.

Fiindcă nicidecum numele nu i-l vom rosti.

Cântecul Nenumitei

PROLOG

Stai nemișcată, micuță preoteasă!

Tata îngenunchează în fața mea cu un șirag de dinți împletit printre degete. Strălucesc ca niște perle lustruite, iar eu îmi îndrept umerii și stau mai dreaptă, ca să fie mândru de mine. Sunetul îndepărtat al tobelor djembe îi acoperă glasul, dar nu-i domolește sclipirea din ochi când îmi pune șiragul în jurul gâtului. În seara aceasta voi deveni o adevărată fiică a tribului Aatiri.

Magie de toate culorile joacă în aer ca niște bătaii ușoare de aripi. Nu pot rămâne nemișcată când dansează pe pielea întunecată a tatei de parcă ar fi licurici. Îi țâșnește peste falcă și îi sare pe nas. Mâinile mi se reped să prindă tăciunile de aur care-mi scapă printre degete. Chicotesc, și râde și tata.

Celelalte fete sporovăiesc în timp ce mamele le aranjează caftanele și talismanele din oase. La fiecare fată pe care o atinge magia, sare alte două, de parcă am fi invizibile. Simt o apăsare în piept, privind-o cum se duce la celelalte, când la mine n-a venit niciodată – nici măcar o dată.

Cele câteva fete care vorbesc tamarană mă întrebă cum e să trăiești așa de departe, în Regatul Atotputernic. Îmi spun că nu sunt cu adevărat o Aatiri pentru că mama nu

face parte din trib. Simt un junghi în măruntaie, pentru că e adevărat ce spun ele.

Îmi țin capul sus în timp ce tata îmi îndreaptă gulerul. E singurul bărbat din cort, iar celelalte şușotesc și din cauza asta. Dar mie nu-mi pasă ce spun ele; mă bucur că tata e aici.

— De ce nu vine magia la mine, tată?

Rostesc întrebarea prea tare, iar în cort se lasă tăcerea. Celelalte fete și mamele lor se uită la mine de parcă aș fi zis ceva urât.

— Nu-ți face griji, fata mea, spune tata, îndoind mânecile caftanului meu portocaliu cu albastru, care se asortează cu al lui. O să vină la vremea ei.

— Dar când? întreb eu, bătând din picior.

Nu-i corect că așa de mulți copii Aatiri, mai mici ca mine, au deja magie. În Tamar, sunt singura dintre prietenii mei care poate măcar să vadă magia, dar aici magia dă năvală la alți copii, care o pot pune *să facă* diverse lucruri. Eu nu pot.

— Poate niciodată, micuță *ewaya*, spune cea mai mare dintre fete, într-o tamarană cu accent.

Se uită urât la mine, iar eu îmi încrețesc nasul la ea. Nu sunt *bebeluș*, iar ea n-are dreptate. O să vină.

Mama fetei plescăie din limbă și o bodogănește în aatiri. Cuvintele ei îmi trec pe lângă urechi fără niciun sens, ca oricare dintre limbile ciudate și frumoase din piețele de-acasă.

— Chiar dacă magia n-o să vină niciodată, spune tata, tot micuța mea preoteasă o să fii.

Scot limba la fata mai mare. Asta o s-o învețe minte să nu mai fie așa de răutăcioasă.

O altă fată întreabă de ce nu-i și mama mea aici.

— Are treburi mai importante de făcut, răspund, aducându-mi totodată aminte cum o implorase tata să vină.

— Ce-i cu fața asta supărată? întrebă tata, ciupindu-mă de obraji. Imebyé¹ e un moment de sărbătoare. În seara asta, îți începi lunga călătorie spre maturitate.

Tobele djembe se opresc. Îmi mușc buza, în timp ce restul fetelor tresar. E momentul să ieșim și să stăm în fața întregului trib, ca să ne binecuvânteze căpetenia. De data asta, picioarele îmi înlemnesc când celelalte fete dau fuga afară din cort, împreună cu mamele lor.

— Vreau să merg acasă, tată, șoptesc eu când iese din cort și ultima fată.

Un strop din lumina din ochii lui pălește.

— O să plecăm repede, bine?

— Vreau *acum* acasă, spun, puțin mai tare.

Tata se încruntă:

— Nu vrei să iei parte la Imebyé?

Clatin din cap destul de tare cât să zornăie colierul.

Tata se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să ne uităm împreună la ceremonie? întrebă el.

Căpetenia intră în cort, iar eu mă lipesc de tata. Caftanul argintiu mătură podeaua pe lângă gleznele ei și iese în evidență pe fundalul pielii negre ca noaptea. Cozile împletite, negre învrăstate cu alb, sunt răsucite în creștet.

— Oare fiul și nepoata mea au de gând să ia parte la ceremonia pentru care au făcut o călătorie de 14 zile? întrebă ea, iar glasul ei profund răsună în cort.

Tata își trece brațul pe după umerii mei.

— Nu și anul ăsta.

Căpetenia încuviințează din cap, ca și cum ar fi mulțumită.

¹ Celebrarea începutului călătoriei către maturitate și magie pentru copiii din tribul Aatiri.

— Pot să vorbesc doar cu nepoata mea, Oshhe?

Schimbă între ei o privire pe care nu o înțeleg.

— Dacă Arrah e de acord, răspunde tata.

Înghit în sec.

— Bine, zic.

Tata mă strânge de umăr înainte să iasă din cort.

— Îți păstrez un loc în față.

Căpetenia îmi aruncă un zâmbet știrb când se lasă pe vine pe podea.

— Stai lângă mine, Arrah!

Clapa cortului foșnește în urma tatei. Picioarele mele ard de nerăbdare să-l urmeze, dar vederea mării căpetenii Aatiri șezând pe podea mă țintuiește în loc. Mă așez în fața ei, iar ea ridică o palmă spre tavan. Către mână alunecă scânteii galbene și mov și roz.

— Cum faci magia să vină la tine, mare căpetenie? întreb.

Deschide larg ochii.

— Înainte de toate, sunt bunica ta, așa să-mi spui.

Îmi mușc buza.

— Cum, bunico?

— Magia nu-ți răspunde? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Clatin din cap.

— Unii pot să tragă magia din urzeala lumii, răspunde ea, țintuind cu privirea culorile ce-i joacă pe vârfurile degetelor. Unii pot atrage magia cu ritualuri și vrăji. Mulți nu pot chema deloc magia. E un dar de la Heka pentru oamenii celor cinci triburi – un dar din el însuși –, dar e altfel pentru fiecare.

Îmi oferă magia, iar eu mă aplec mai aproape. Sper că de data asta o să vină la mine, dar dispare când îmi atinge mâna.

— Eu pot s-o văd, spun eu și-mi las umerii să cadă, dar nu-mi răspunde.

— Asta e ceva rar, într-adevăr, remarcă ea. Nu ceva nemai-auzit, dar foarte rar.

Atingerea ca de pană a magiei bunicii îmi trece peste frunte. Mă gădilă, iar eu îmi prind mâinile între genunchi ca să nu mă scarpin.

— Se pare că tu ai un dar și mai rar, spune bunica, încrun-tându-se de parcă n-ar reuși să dezlege un mister. N-am mai întâlnit până acum o minte la care să nu pot ajunge.

Încearcă doar să mă facă să mă simt mai bine, dar asta nu înseamnă nimic dacă nu pot chema magia ca adevărații tămă-duitori – ca părinții mei, ca ea.

Bunica bagă mâna în buzunar și scoate o mână de oase.

— Astea sunt ale strămoșilor mei. Le folosesc ca să atrag mai multă magie – mai multă decât pot prinde cu vârful degetelor. Când mă gândesc la ce vreau să văd, îmi arată. Poți să încerci?

Lasă oasele în mâna mea. Sunt mici și lucesc în lumina vaselor cu uleiuri aprinse așezate pe scăunele sub pânza cortului.

— Închide ochii, îmi spune. Lasă oasele să-ți vorbească.

Un fior rece mi se târâște în sus pe braț și inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Afară, încep din nou să se audă tobele djembe, într-un ritm lent, monoton care mă lasă fără suflare. Adevărul e scris pe chipul bunicii, un adevăr pe care-l știu deja. Oasele nu vorbesc.

Șarlatancă.

Cuvântul îmi răsună în cap. Este numele pe care li-l dă mama negustorilor ambulanti din piață, celor care vând talismane norocoase fără valoare, pentru că magia lor e slabă. Dacă își închipuie că și eu sunt o șarlatancă?

Mă dor degetele de cât strâng oasele, iar bunica șoptește:

— Dă-le drumul!

Oasele îmi scapă din mână și se împrăștie între noi pe podea. Cad peste tot, câteva aproape unele de altele și câteva mai departe. Mă ustură ochii când mă uit la ele, străduindu-mă să le aud mesajul pe deasupra tobelor djembe.

— Vezi sau auzi ceva? întrebă bunica.

Clipesc și lacrimile îmi înțepă ochii.

— Nu.

Bunica zâmbește și strânge oasele.

— Magia nu li se arată tuturor așa de devreme. La unii, magia nu vine decât când sunt aproape adulți. Însă când vine așa de târziu, e foarte puternică. Poate că o să fii un tămăduitor puternic într-o bună zi.

Îmi tremură mâinile când îmi aduc aminte cuvintele fetei Aatiri: *Poate că niciodată.*

— Haide, copilă, celebrarea așteaptă, spune bunica, ridicându-se în picioare.

Lacrimile îmi alunecă pe obraji și o iau la fugă din cort fără s-o mai aștept pe bunica. Nu vreau să fiu un tămăduitor puternic într-o bună zi – vreau să vină magia acum. Mă lovește dogoarea nopții din deșert, iar picioarele goale calcă pe noroiul întărit. Scânteile de magie coboară din cer spre mâinile întinse ale altor copii, dar unele dintre ele își iau zborul. Țâșnesc prin mulțime și urmez magia răătăitoare, hotărâtă s-o prind eu.

Șerpuiește printre colibele de chirpici ca un șarpe înaripat și rămâne tot timpul cu doi pași înaintea mea. Dincolo de corțuri, bătaia tobelor devine un murmur îndepărtat. Mă opresc când magia dispăre. Aici e mai întuneric și mai frig și simt în nări mirosul înțepător al unui leac de sânge. Cineva a săvârșit

un ritual în umbre. Ar trebui să mă întorc și să fug de-aici. Vântul urlă ca un avertisment, dar eu mă mai apropiu un pic. În jurul gleznei mi se prind niște degete ca rădăcinile încovoiate ale unui copac.

Îmi trag piciorul, iar mâna îmi dă drumul. Îmi bate inima mai tare ca tobele djembe și îmi aduc aminte toate poveștile înspăimântătoare despre demoni. În timpul unei lecții, un scrib m-a avertizat odată: *Nu te lăsa prinsă în umbre, pentru că te așteaptă un demon, ca să-ți fure sufletul. Cu cât mai tânăr e sufletul, cu atât mai dulce e ospățul.* Când îmi aduc aminte, simt un fior străbătându-mi brațele, însă îmi spun că sunt numai povești de speriat copiii. Sunt prea mare ca să mai cred în ele.

Nu răsufli din nou decât când începe să se vadă silueta unei femei. Cu sclipiri de magie pe piele, femeia se zbate și se zvârcolește în nisip. Gura i se schimonosește într-un țipăt oribil. Nu știi ce să înțeleg; pare și tânără, și bătrână, și vie, și moartă, și în suferință.

— Dă-mi mâna! spune femeia, cu glas bolborosit.

— Pot să-l chem pe tata, îi propun în timp ce o ajut să se ridice.

Pielea cafenie a femeii pare cenușie și lucește de sudoare.

— Nu-ți bate capul, îmi răspunde, ștergându-și o pată de noroi de pe buze. Trebuie doar să mă odihnesc o clipă.

— Ce cauți aici? o întreb, lăsându-mă în genunchi lângă ea.

— Te-aș putea întreba același lucru, dar știu răspunsul.

În ochii pierduți îi revine o scânteie de viață.

— Nu există decât un singur motiv pentru care să nu vrea un copil să ia parte la Imebyé.

Îmi îndepărtez privirea – știe.

— Nici eu n-am magie, îmi spune, iar cuvintele îi clocotesc de amărăciune. Cu toate astea, răspunde când o chem.

Înghit în sec, ca să alung fiorul ce mi se târăște pe spinare.

— Cum?

Îmi zâmbește, dând la iveală o gură cu dinții stricați.

— Magia are un preț, dacă ești dispus să-l plătești.

UNU

În fiecare an, cele cinci triburi ale lui Heka se adună la Festivalul Lunii de sânge, și eu îmi spun că ăsta va fi *anul meu*. Anul care va șterge totul cu buretele. Anul care va răsplăti așteptarea, dorința și frustrarea. Anul când îmi vor licări pe piele luminițele magiei, aducând darul asupra mea. Când se va întâmpla, eșecurile mele vor dispărea și o să am magia mea proprie.

Am 16 ani, sunt aproape adultă și după standardele Regatului, și ale tribului. Nu mai am timp. Nicio fiică și niciun fiu al vreunui trib nu și-a căpătat darurile dincolo de vârsta mea. Dacă nu se întâmplă *anul ăsta*, n-o să se mai întâmple niciodată.

Înghit în sec și-mi șterg mâinile transpirate de iarbă, în vreme ce tobele djembe încep să bată în ritmul lor lent și neschimbat. Cu toate triburile care și-au făcut tabără în vale, sunt vreo 30 000 de oameni aici. Ne adunăm în jurul cercului sacru de lângă Templul lui Heka, iar focurile din mijloc înaintează și se retrag în ritmul statornic. Toboșarii se plimbă în jurul marginii cercului, pășind la unison. Cele cinci triburi arată de parcă n-ar avea nimic în comun, dar se mișcă la fel, ca să-l onoreze pe Heka, zeul ținutului lor.

Magia plutește în aer, așa de densă, încât îi simt înțepătura pe piele. Joacă pe cerul nopții, deasupra șirurilor nesfârșite de

corturi țesute în culori aprinse. Tunica mi se lipește de spate din cauza căldurii prea multor trupuri aflate prea aproape unele de altele. Mirosul pătrunzător din vale îmi aduce aminte de Piața de Est în zilele cele mai aglomerate. Piciorul îmi bate un ritm agitat în timp ce tot restul lumii bate din palme pe muzică.

Ca oaspeți ai bunicii, Essnai, Sukar și cu mine stăm pe niște perne la loc de cinste, aproape de cercul sacru. Nu pentru că am fi speciali. Ba chiar dimpotrivă: suntem obișnuiți și profani. Unii ne privesc încruntați, ca să se asigure că nu uităm. Mi-aș dori ca privirile să nu mă sâcâie, dar nu fac decât să-mi sporească îndoielile. Mă fac să mă întreb dacă locul meu e aici. Dacă mai merit încă o șansă, după ani de zile în care am dat greș.

— Presupun că gura ta căscată înseamnă că vine magia, spune Sukar, încrețindu-și nasul.

Tatuajele de pe antebrățele și capul lui ras strălucesc, așa că știe la fel de bine ca și mine că magia se află deja aici.

— Fie asta, fie ți-e dor de *cineva* de-acasă...

Simt cum îmi urcă pe ceafă un val de căldură. Știm amândoi ce vrea să spună. Încerc să mi-l închipui aici pe Rudjek, cocoțat pe o pernă cu elara lui elegantă. Ar ieși în evidență mai rău ca mine și i-ar plăcea la nebunie. Gândul mă face să zâmbesc și mă mai liniștește un pic.

Sukar, Essnai și cu mine am venit împreună cu caravana din Tamar, străbătând munții Barat pe la granița de la apus a Regatului Atotputernic, ca să ajungem în ținuturile triburilor. Au venit cam 200 de oameni, dar mulți alți tamarani din sângele tribului nu s-au deranjat.

— Ar fi trebuit să te lăsăm și pe tine în Regat, îi spun lui Sukar, aruncându-i o privire nimicitoare. Unii dintre noi au desul respect ca să fie atenți la ceremonie, așa că te rog să nu-mi mai distragi atenția.